

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. február 13.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN ÖRVENDEZŐ DÁVID

Alapige: 2 Sámuel 6

Ezután összegyűjtötte Dávid Izráel egész ifjúságát, harmincezer embert. Elindult és elment Dávid az egész hadinéppel Baalé-Jehúdába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, amelyet a rajta levő kerúbokon ülő Seregek Urának a nevéől neveztek el. Az Isten ládáját egy új szekéren szállították, és elvitték Abinádáb házából, amely a dombon volt. Abinádáb fiai, Uzzá és Ahjó irányították az új szekeret. Elvitték az Isten ládáját Abinádáb házából, amely a dombon volt. Ahjó ment a láda előtt. Dávid és Izráel egész háza pedig szent táncot járt az Úr színe előtt mindenféle ciprusfa hangszernek, citerának, latnak, dobnak, csörgőnek és cintányérnak a kíséretével.

Amikor Nákón sérűjéhez értek, Uzzá az Isten ládájához kapott, és megfogta, mert megbotlottak az ökrök. Ezért fellángolt az Úr haragja Uzzá ellen. Nyomban lesújtott rá meggondolatlanságáért az Isten, és meghalt ott, az Isten ládája mellett. Dávid pedig megdöbbsent attól, hogy az Úr összetörte Uzzát. Ezért nevezik azt a helyet Perek-Uzzának mindmáig. Akkor félni kezdett Dávid az Úrtól, és ezt gondolta: Hogy jöhetne hozzám az Úr ládája? És nem akarta Dávid magához vitetni az Úr ládáját Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. Három hónapig volt az Úr ládája a gáti Óbéd-Edóm házában, és megáldotta az Úr Óbéd-Edómot és egész háza népét.

De jelentették Dávid királynak, hogy megáldotta az Úr Óbéd-Edóm háza népét és mindenét az Isten ládájaért. Elment Dávid, és örvendezve vitte az Isten ládáját Óbéd-Edóm házából Dávid városába. Amikor hat lépést tettek azok, akik az Úr ládáját vitték, ő egy bikát és egy hízott borjút áldo-

AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN ÖRVENDEZŐ DÁVID

---

zott. Dávid teljes erővel táncolt az Úr színe előtt, és gyors éfódot kötött magára Dávid. Így vitte el Dávid és Izráel egész háza az Úr ládáját örömrivalgással és kürtzengéssel. De Míkal, Saul leánya éppen akkor tekintett ki az ablakon, amikor az Úr ládája Dávid városába ért, és látta, hogy Dávid király ugrálva táncol az Úr színe előtt, ezért szívből megvetette őt.

Az Úr ládáját bevitték, és odatették a helyére, annak a sáturnak a közepén, amelyet Dávid vont fel. Akkor Dávid égőáldozatokat és békeáldozatokat mutatott be az Úr előtt. Miután Dávid befejezte az égőáldozat és a békeáldozat bemutatását, megáldotta a népet a Seregek Urának nevében. Majd az egész népnek, Izráel egész sokaságának, minden férfinak és nőnek osztott egy-egy lepényt, préselt datolyát és aszúszőlőt. Azután az egész nép hazament.

Dávid is visszatért, hogy megáldja háza népét. De Míkal, Saul leánya kijött Dávid elé, és ezt mondta: Milyen dicső volt ma Izráel királya! Úgy mutogatta magát szolgálóinak a szolgálói előtt, ahogyan csak féleszű ember szokta magát mutogatni! Dávid ezt felelte Míkalnak: Az Úr színe előtt jártam szent táncot, aki engem választott apád helyett és egész háza népe helyett, és engem rendelt az Úr népének, Izráelnek a fejedelmévé. Igen, az Úr színe előtt! És ha még ennél is jobban megalázkodom, és még alávalóbb leszek magam előtt, akkor is tisztelni fognak a szolgálók, akiket te emlegetsz. Ezért nem lett gyermeke Míkalnak, Saul leányának holta napjáig.

Imádkozzuk!

Hódolunk előtted mennyei Atyánk és imádunk téged a gyülekezet közösségében isteni személyed titkáért, amiről énekelhettünk is most. Köszönjük, hogy te Atya, Fiú, Szentlélek Isten vagy és valóban megtartottál Jézus Krisztus által, Szentlelked által most is munkálkods bennünk. Te adtál erőt a mai nap feladataihoz, te adtál lelki erőt mindenhez, amit tennünk kellett. És köszönjük, Urunk, hogy a te néped közösségében hálát adhatunk mindenért, amivel megajándékoztál akár csak a mai napon is minket.

A házasság hetében magasztalni akarunk téged a házasságokért. Köszönjük a családokat. Ugyanakkor imádkozunk vigasztalásért az özvegyekre gondolva és az árvákra. És te gyógyítsad azokat a házasságokat, ahol bajok vannak, te adj megoldást az elváltaknak. És kérünk téged arra, hogy ennek a hétnek az utolsó napjain is szóljon a te igéd erővel és hatalommal ott, ahol ebben a témában hangzik az igehirdetés vagy az előadás.

Köszönjük, Urunk, hogy a te néped közösségében kérhetünk is téged: a te igéd hadd legyen személyessé. Munkálkodj is, hogy a lelkünk hadd tudjon valóban örvendezni, ahogy az igében is hallottuk a köszöntésben. Szeretnénk valóban boldog nép lenni, mert te vagy a mi Istenünk. Az Úr Jézusért kérjük ezeket tőled Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Velem még soha nem történt olyan, ami a sítáborban a fiatalokkal sízve, hogy annyi sok szépet lehetett látni az ausztriai hegyeken, hogy egyik alkalommal úgy éreztem, tovább nem tudom elhordozni annak a sok szépnek a befogadását. Gyönyörködtünk a hófedte csúcsokban, gyönyörűen beborított, felhőkkel beborított völgyeket láthattunk, és ahogy beszélgettünk is minderről csodálva ennek a teremtett világnak a szépségét, azonnal az Úrra is gondoltunk, aki mindezt teremtette és fenntartotta. Amikor elfogott az az érzés – akkor épp egyedül voltam és fényképeztem is –, éreztem, hogy: Uram, ezt már nem bírom elviselni, hiszen kicsoda vagy te, aki mindezt alkottad, milyen a te személyed, ha a te teremtett világod a bűneset után is így néz ki! Talán be kellene hunynom a szememet, mert már túlrad bennem az a gyönyörködés, boldogság, ami betölt a teremtett világ szépsége, illetve az Úr iránt érzett szeretet, bizalom miatt.

Ezt a szakaszt olvasva így még inkább hangsúlyos lett nekem Dávidnak ez az örvendezése, ami áthatja ezt az egész részt.

Korábban nekem is mindig Uzzának a személye volt inkább hangsúlyos, hogy szegény miért halt meg, hogy lehet ilyen Isten?! Most az jutott eszembe, hogy bárcsak ennek a történetnek is az üzenetében inkább azt hirdethetném, és az lenne ezután nekem is fontos, hogy milyen az az Isten, akinek a színe előtt Dávid örvendezik. S ezután értsük meg, hogy Uzzá is mi miatt halt meg.

Dávid tele van az Úr iránti örvendezéssel, nagyon boldog, és ezt a boldogságát kifejezi kézmozdulatokkal is, meg táncsal, meg énekkel. Közben azonban valami vele is történik. Kiderül, hogy mindez azért, mert az Úr szentségének egy olyan megnyilvánulása tárul elé, ami megdöbbeníti őt. De azután helyre áll minden és megint tele van a szíve örömmel. Isten szentségének néhány jellemezőjét vizsgáljuk a történet fényében, és, hogy miért is örvendezik éppen emiatt Dávid annyira. Az Úr szentsége és az Úr szentségében örvendező Úr szolgálja lesz az igehirdetés üzenete.

A megelőző fejezetből nekem nagyon kedves mindig a 10. és a 12. vers az 5. részben, ahol olyan egyszerűen kijelenti a szentíró Isten Lelke által, hogy Dávid karrierje, sikere hátterében mi is van. Ezt olvassuk: mivel az Úr, a Seregek Istene volt ővele, ezért megerősödött a királysága, hatalmas győzelmet aratott. Vele volt az Úr. Dávid ezt belátta – ez a 12. vers –, tehát ő tudatosítja magában, hogy ez élete legfontosabb része, hogy az Úrral való kapcsolata biztos és nyugodt legyen. Itt a 6. részben bemutatja, hogy a szent láda Jeruzsálembé vitelével hogyan fejezte ki maga Dávid is ezt, hogy: igen, én szeretném az egész életemben, hogy az Úr jelenlétében legyek. Így van a történeti leírásban egyfajta tematikus sorrend is. Ha a Krónikák 1. könyvében nézzük ugyanezeket a történeteket, néhol a sorrend más, de az üzenet ugyanaz: Dáviddal vele van az Úr. Királyi uralma, győzelmei mind-mind

AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN ÖRVENDEZŐ DÁVID

---

azért történhettek, mert a Seregek Ura erősítette, vele volt és győzelmet adott neki.

Ki is ez az Úr? Ez különösen látszik ebben a történetben. Az Ő szentségének a jellemzői a különböző mozzanatokban jól érzékelhetők. A Károli féle bibliában kétszer is szerepel a *név* a 2. versben: „És felkelvén, elment Dávid az egész néppel együtt, amely vele volt, Júdának városába Bahalába, hogy elhozza onnan az Isten ládáját, mely névről a Seregek Urának nevével neveztetik, akik ül a kérubok között.” Tehát Isten személyének a szentségét bemutatja az ő nevében: mely a névről, a Seregek Urának nevével neveztetik. Az egyik kommentáríró így magyarázta már a fordítással is: amely fölött a Seregek Ura neve neveztetik. Azaz a szent láda az Úr jelenlétének a jelképe, ahol a Seregek Ura neveztetik, azaz, ahol Isten kijelenti az ő dicsőségét, személyének a méltóságát, hogy ki is Ő valójában. De mindezt az ő népéhez fűződő viszonyában.

A Seregek Ura, kérubok között ülő – ezek a kifejezések is erősítik. Seregek Ura, azaz mindenható, akár angyali seregek, akár az ő népe mint hadsereg seregeinek az Ura. Ez az Úr, ez az Isten mindenre képes. Győztes. A kérubok között ülő pedig arra emlékeztet, hogy ez az Isten az ő isteni szentségében megközelíthetetlen. Kérub volt az, aki megakadályozta, hogy Ádám és Éva visszamehessen az éden kertjébe. A kérub, az elválaszt Istentől. És mégis a szent láda önmagában hirdeti, meg a szent sátor, amit felépíttetett Mózes Isten, hogy mégis ott van ez a megközelíthetetlen Úr az ő népe közvetlen közelében. Megközelíthetetlen a bűnösnek ez a szentség az ő személyében, de mivel szent, szentséges – ugye, a szent azt jelenti, hogy kihez tartozó, a népe viszonylatában –, mégis közel lehet hozzá a bűnös nép, az ő népe. Az ő jelenléte ott van népe között.

A név összefoglalja mindazt, aki az Isten. Ezért fontos, hogy az Isten nevét nem lehetett igazából megismerni. Amikor az Úr angyala, aki isteni személy némely ószövetségi történetben, mikor kérdezik tőle, hogy mi a neved, visszakérdez, miért kérded, oly csodálatos. Nem lehet igazán megismerni az Isten nevét. Valamennyire fölfogni lehet csak, amikor megmutatja magát. Lásd a szent láda fölött a Seregek Ura neve neveztetik. Meg lehet tudni, kicsoda az Úr. Vagy, mikor Mózes megkérdezi, hogyha majd elmegyek és meg kell mondanom, hogy ki küldött, a válasz, a vagyok küldött. De ez is egy titka Istennek, aki majd az Úr személyében lesz valóság a biblia lapjain. Tehát a személye a maga hatalmában, szentségében, ami megközelíthetetlen és mégis jelenlétében élhet a népe.

A személye jelenléte már abban is megtalálható a történetben, hogy az Úr ládája most végre oda kerül, ahova az Úr tervezte. Legyen egy hely, ahol az én népem között lakom és ahol tisztelhetnek engem. Arra emlékezzünk, hogy a filiszteusok, miután elvitték a ládát, majd megszégyenültek az isteni jelenlét miatt és visszaküldték, akkor nagyon sokáig ebben a bizonyos városkában

volt az Úr ládája. Izrael népe siránkozott is miatta, hogy nincs igazán a helyén. Érdekes, hogy több évtizeden keresztül nem volt igazán a helyén. Saul idejében egyáltalán nem, és eljön az idő, amikor Dávid – mondhatjuk így is – az Úr Lelkétől vezetve, indítatva (ez nincs itt leírva, de az előző történetekből látszik, hogy Dávid mindent az Úr akarata szerint cselekszik) a fővárosba, a Dávid városába akarja vinni a szent ládát. Mert a láda az Úr jelenléte.

Dávid ezzel ki akarja fejezni, hogy én vagyok a király, de az Úr az Úr. Ez nagyon fontos igazság a messiási uralkodóra. Ő a király, de az Úr az Úr. Jeruzsálemba kerül a láda, mert az Úr megígérte, és majd a jövőre nézve – ami-ben mi már benne élünk és mi tudjuk, hogy elvégeztetett minden – a messiási uralkodó, a megváltó, a szabadító majd ebben a városban végzi el amit. Így lesz majd a Jelenések könyvében a mennyei Jeruzsálem, a kiteljesedett Isten országa valóság az Úr jelenlétében. Átfogja ez a gondolat az egész bibliát. Isten szentsége, személye jelenléte Dávid városában, Jeruzsálemben most még csak a ládán keresztül, majd felépül a templom, majd jön Jézus, aki azt mondja: a testem a templom. Mert a király Dávid, a királyok Királya az Úr Jézus, de ő is az Atyának engedelmeskedve.

Két jellemző, két mozzanat az Isten szentségére. A harmadik már kevésbé tűnik evangéliumnak, örömhírnék. Hiszen itt van szó arról, hogy az isteni szentség elpusztítja Uzzát. Ez mindig problémának tűnik. Nem csak a 20-21. századi hívő népnek, hanem ez mindig is az volt. Mert a bűneset után a bűnös embernek, a bűnös Isten népének is problémának tűnik, amikor az Úr haragszik. Mert kedvesebb az Úrnak az a szentsége, amely jelenlétében élhetünk, amely olyan szeretettel kiárad az övéire is. Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. De amikor a szentsége igazságos és keményen ítél, az olyan fájó a bűneset utáni hívő népnek is. Lásd Dávidnak is nagyon fájt.

A Krónikák 1. könyve 15. részében is le van írva ez a történet, ahol még részletesebben megtudjuk ennek az egész tettnek a lelki hátterét. Uzzának a vétke abban lett nagyon súlyossá, hogy nem volt joga még csak megérinteni sem a szent ládát. Az nyilvánvalóan le van írva a bibliában. Azért érinthette meg Uzzá, mert a szent ládát szekéren vitték. Ehhez viszont nem lett volna joga Dávidnak sem, a királynak, hiszen az Úr törvénye egyértelműen leírta, hogy a lévíták a vállukon hordozzák. Mivel Dávid erre nem figyelt – ezt el is ismeri ott a Krónikák 1. könyve 15. része leírásában –, ezért Uzzá, amikor a láda megbillent, hozzáért. Szinte olyan természetes egyszerűséggel, hiszen meg kell tartani. Jóhiszeműen, jó szándékkal valószínű. Ezért azonban az isteni ítélet lesújtott rá. S ez nagyon kemény kifejezés, hogy az Úr haragja lesújtott Uzzára. Az Úr haragja lesújt. Amikor Dávid ezzel szembesül, ő maga is megdöbben és nagyon megijed.

A történet viszont azt mutatja, hogy Isten népe emlékezni akart. Isten Lelkétől vezetve a szentíró emlékeztetni akarta a népet, hogy ez történt, és

AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN ÖRVENDEZŐ DÁVID

---

tudják és emlékezzenek, hogy az Úr haragja lesújtott Uzzára. Perc Uzzá elnevezés. Emlékezteti a népet az igazságosan ítélő, haragvó szentségre. Dávid is tudja és emlékszik erre.

Az egész Biblia alapján tudjuk, hogy az Isten haragszik a bűnösre, és nem tűri a bűnt. Akármilyen apró, akármilyen jó szándékból fakad. Csak az a kellemetlen és az a szörnyű, amikor ezt látjuk, hogy meg is történik. Én nem tudom, hogy a testvérekkel történt-e ilyen, hogy úgy érezték, hogy most az Úr haragja miatt történt valami? Talán még jogosan is, de azért csak megdöbbenünk. Nekem az lett fontos a történet olvasása közben, hogy a Perc Uzzá név, kifejezés emlékezteti Isten népét, hogy lesújtott az Úr haragja a szent láda Jeruzsálembe vitelekor.

És hogy ha az előzők igazak voltak a magyarázatra nézve – márpedig azok voltak, mert a bibliából valók –, akkor a szent láda felvitele jelzi, hogy Jeruzsálem fontos, mert majd ott lesz a Megváltó. Az Úr Jézusnak a halála helye, a Golgota, a kereszt, az is azt jelzi, hogy lesújt az Isten haragja. Ez is nyilvánvalóan le van írva a Bibliában. Nekünk ez a tény megdöbbenítő, de jelzi, hogy az isteni szentség haragja lesújt, az igazsága kielégül, de közben nekünk nem meghalni kell, nem elveszni örökre, hanem menekülés van, szabadulás. Az Úr Jézus tökéletesen betöltötte a törvényt az Atya akaratának megfelelően. Itt Uzzá nagyon súlyosan vétett. Dávid is vétkezett. Uzzát érte az isteni ítélet, mert ő ért hozzá a szent ládához. Dávid csak ott táncolt és örvendezett. Jézus, aki tökéletesen engedelmes volt, lesújtott rá az isteni harag – ez az evangélium magva – és ezért lehet az isteni szentség, a maga haragjával együtt is, a maga igazságos kárhoztató ítéletével együtt is, számunkra kegyelem.

Ahogy év elején is hallhattuk, az ítéletben ezért láthatjuk a kegyelmet. Itt sincs vége a történetnek Uzzá halálával. Hiszen azt olvassuk, hogy Dávid úgy érzi, akkor nem viszi a ládát Jeruzsálembe, maradjon valaki másnál. Óbéd-Edóm házába leteszik. Ha a történetnek itt vége lenne, akkor nincs igazán megváltás. Akkor Dávid városa, Jeruzsálem nem lesz a Messiás városa. Akkor nincs ott az Úr temploma. Lehetne mindezt mondani, hogy mi lett volna, ha. De a történetben látszik, hogy Dávid is felismeri, hogy nem az Úr ítélete és a haragja a végső szava, hanem az ő kegyelme – hadd mondjam így – az ő áldásában.

Dávidnak kijelentik. Itt olyan héber szó, állítmány van az ősi szövegben, a kijelentiknél – jelentik Dávidnak –, amiből a kijelentés, az isteni kijelentés szava is származik. Tehát Dávidnak jelentik olyan egyszerűen, hogy megáldotta az Úr Óbéd-Edóm házát. Kíváncsiak lehetnénk, hogy vajon miben látszódott ez, hogy megáldotta az Úr Óbéd-Edóm házát? Hiszen azt láttuk, hogy miben látszódott meg a haragja, ami lesújtott. Miben látszódik meg az ő áldása? Azt nem tudjuk meg. Azt tudjuk, hogy megtörtént. Tehát az isteni harag, ami lesújtott, és Uzzá elpusztult miatta, testileg meghalt, de az isteni

haragnak nem volt vége, hanem az Isten jelezte, hogy: áldani akar. S újra hadd mondjam így: azért kell Jeruzsálembe vinni a szent ládát, hogy az Isten áldása kiáradhasson Dávidra és a népre is, majd az egész világra Jézus Krisztuson keresztül. Szentsége tehát áld. Az ő személye szentsége a jelenlétében, az ő isteni igazságos haragjában, ítéletében és az ő áldásában.

A kommentárírók mindegyike kiemeli, hogy ez az Óbéd-Edóm vagy izraelita volt vagy egy pogány. Ha arra gondolunk, hogy Úriás, akinek a feleségét gonoszul elrabolta és megbecstelenítette Dávid – a hitteus Úriás –, tehát ő is pogány származású volt, ezért Óbéd-Edóm lehetett pogány származású is. Ha pedig izraelita, valószínű lévita. Az egészben az a kedves, ha pogány származású volt, akkor ez az egyszerű mozzanat, hogy egy ilyen ember házában tették le az Úr ladját, mert szolgálatot teljesített Dávidnak, akkor önmagában jelzi, hogy az Úr a pogányokra is gondolt már az Ószövetségben is. Ha pedig izraelita, akkor pedig ott van az Úr egy család életében, egy család jelenlétében, és látszik az ő áldása. Annyira, hogy ezt mások is észreveszik. Bárcsak ez lenne ránk is a jellemző, hogy az Úr jelenléte az ő áldásában. Mindig. Ne kelljen soha az ő haragjának – nem lesújtania, mert a haragja lesújtott Jézusra. Csak amikor vétkezünk és nagyon szégyelljük magunkat, akkor mégis csak ott van az, hogy: Uram, méltán haragudhatnál, de könyörülj rajtam. De ha az ő áldása van az ő népén, a családon, akkor ez látszik ma is.

Megtudjuk, hogy megáldja a népet is, megáldja Dávidot is az Úr. És ami szép a történetben, hogy az ő áldását a népe iránt már az ő szolgáján, Dávidon keresztül akarja végrehajtani. Dávidnak a ruhája is, az egész viselkedése itt ebben az ünnepi szertartásban papi cselekvés. A király úgy is viselkedik mint pap. Az áldást a pap közvetíti. Az ároni áldás a főpap feladata. De gondoljunk arra, mikor Salamon is a templomszenteléskor megáldja az Úr népét. A pap-király gondolat, igazság, az a messiási jellemzőnél fontos. Dávid itt ebben az egész örvendező szertartásban a pap-király messiás őseként mutatkozik. Isten áldja az ő népét az ő szolgáján keresztül, aki tele van örvendezéssel. Amikor az ő szolgája az isteni harag miatt megdöbben, fél, akkor nincs örvendezése, akkor még nem tud áldani. De hallja, hogy az Úr áld, és aztán megint helyére kerül minden és folytatódik az a szertartás, ami pár hónapig abbamaradt.

Az Isten szentsége tehát az említett mozzanatokban azt mutatja, hogy az Úrral nem lehet játszani, az Úr ragaszkodik ahhoz, amit kijelentett, és az ő szentsége mégse pusztítani akar, hanem az ő népét helyreállítani, a királyt is helyreállítani, ha kell, és az ő népe között jelezni, hogy ti az enyémekek vagytok és az én áldásommal akarok ott lenni.

Megdöbbentő, érthetetlen történik velünk, Isten mai népeként, és Isten haragját is érezzük talán, mindig fontos, hogy épp e történet fényében is azt nézzük, hogy az Úr szentsége miben látszik akkor most. Lehet, hogy vétettem ellene, akkor tartsak bűnbánatot. De azt soha ne felejtsem el, hogy az is-

AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN ÖRVENDEZŐ DÁVID

---

teni ítélő harag, ami lesújtott egyszer s mindenkorra, az az Úr Jézuson csatant. Ez a haragja Istennek az övéit soha nem fogja utolérni. Az ő szentsége lehet, hogy tisztítani akar bennünket, de az ő szentsége jelenléte az Úr Jézusért mindig valóság. Ezért kérdés, hogy Isten mai népe is, mint Dávid, tud-e ebben örvendezni?

Ennek a történetnek a második fő gondolata arra utal, hogy hogy lehetne élnünk, ha tudnánk, hogy ki a mi Istenünk. Akkor is, ha haragszik, akkor is, ha áld. Az 5. és a 21. versekben is olvashattuk azt, hogy Dávid örvendezik és a feleségének is ezt elmondja örömmel és őszintén: az Úr előtt örvendeztem, az Úr jelenlétében örvendeztem. Ez olyan szép, mert tényleg a szó szoros értelmében is az Úr előtt volt, hiszen Dávid ott ment a láda előtt. A láda volt Dávid számára az a tárgy, ami jelezte, hogy itt van az Úr. Nekünk annyiból más, hogy az Úr jelenléte mindig ott van, ahol az övéi vannak. Egyedül is vagy közösségben. És Dávidot áthatja Isten eme szentségének a valósága és tudja, hogy ő az Úr jelenlétében van. Ezért örvendezik, és ez az örvendezése látszik a táncában, az éneklésben, és látszik abban, hogy áldozatot mutat be az Úrnak. Rögtön az elején is ezt olvastuk. Az áldozat azt jelzi, hogy én bűnös vagyok, bűnös nép vagyunk, de az Úr kegyelme rajtunk van. Az Úr jelenlétében azért lehetünk, mert van áldozat. Ezért az áldozattal együtt Isten népe boldogan örvendezik.

Amikor pedig azt látjuk a történetben, hogy ez az örvendezés nemcsak áthatja, hanem keretezi is az egész leírást, akkor ebben benne van, hogy ez a legfontosabb cselekvése, tette az Úr emberének, az Úr népének. Ha az Úr jelenlétében vagyunk, ott nem lehet szomorúnak lenni. Emlékezzünk arra, hogy Nehémiás, amikor megjelenik a király előtt, és az megkérdezi tőle, hogy miért szomorú az arcod, megijed Nehémiás. Mert az ókori király előtt nem illik szomorúnak lenni. Annak, aki ott van a király jelenlétében, boldognak kell lenni, hiszen itt lehetek a király jelenlétében. Lehet, hogy van szomorú élethelyzetem, lehet, hogy most éppen keserű valami miatt a szívem, de ne ez legyen a döntő, hanem az, hogy itt vagyok a király előtt, a király jelenlétében. Ez pedig boldogság.

Nem azt jelenti tehát, hogy nem lehetek szomorú, hanem hogy mi tölti be a szívemet, mire koncentrálok, amikor ott vagyok a király jelenlétében. Ezért mondja a Filippi levélben az apostol is: „örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete!” Mert tudom, hogy kinek a jelenlétében élek. Pál is azután folytatja és beszél a gondokról, hogy a kéréseinket hogyan fogalmazzuk meg, valamint, hogy tud megaláztatni, bővölködni, vannak szükségei is, de ő is örül az Úrban.

Dávidnak a mostani élethelyzete a szó legszorosabb értelmében örvendezés, ünnep. És közben mégis azt olvastuk róla, hogy megdöbben. A Károli fordítás így mondja: „és bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát.” Ahogy néztem az ősi szöveget is, olyan megdöbbentő volt

szembesülni, mert a magyar fordítások nem adták vissza, hogy amit a 7. versben az Úr cselekszik – „annak okáért felgerjedt az Úr haragja”, tehát harag –, az a 8. versben Dávid cselekvése is: „és megharagudott Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát”. Ugyanaz a szó. Az Úr haragja – Dávid haragja. Folytatásban az Úr áldása – Dávid áldása. Amit az Úr cselekszik, azt cselekszi Dávid is, a királya Isten népének.

A bosszankodás, megdöbbenés, ezek is jelentései a szónak, de talán itt még inkább érezzük a súlyát annak, amit Dávid tesz, ha így mondom: „és megharagudott Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát”. Kire haragudott Dávid? Rossz a kérdés! Mert az van ott, hogy Dávid megharagudott valamire. Arra, hogy az Úr romlással rontotta meg Uzzát. Ezt azért akarom kiemelni, mert a hívő ember számára különbség van aközött, hogy én megharagszom az Úrra, az ő személyére, vagy pedig megharagszom valamire, ami egyébként az Úr cselekvéséhez is kapcsolható.

A folytatásban pedig, mikor ez van, hogy: Dávid félni kezdett az Úrtól – Károliban így van: „megfélemlék Dávid azon a napon az Úrtól és azt mondta...” Az ősi szöveg jelentése egyszerűen így is fordítható, hogy: Dávid félt az Urat. Félt az Urat. Félt az Úrtól – ez a fordítás is lehet. De a *félt az Urat* kifejezés az ősi jelentés miatt azért fontos, mert az mégis csak azt jelzi, hogy Dávidban van tisztelet Isten iránt. Még amikor megharagszik is arra, amit az Úr tett Uzzával. És ebben benne lehet az ő hibája is. Rádöbbsent arra, hogy mit tett mint király és emiatt Uzzá vétkezhetett és meghalt. A Krónikák 1. könyve 15. részében, amit említettem az elején, olyan egyértelműen látszik, hogy Dávid tisztában van azzal, hogy ő mint király miben hibázott.

Ami fontos, hogy Dávid, aki örvendezik az egész történetben, ennél a mozzanatnál mégis csak haragszik, bosszankodik, megdöbben, fél. És benne van, hogy az Úrtól is fél, hiszen nem meri a lábát Jeruzsálembe vinni. Benne van tehát az Úr iránti tisztelet, ugyanakkor félelem is Istentől. Benne van a harag, a bosszankodás emberi érzése és ezt valahogyan odakapcsolja az Úrhoz is, hiszen az Úr rontotta meg Uzzát, lesújtott Uzzára, az Úr haragudott, ezért valaki meghalt, ebben én is hibáztam. Szóval ez az egész emberi érzés is ott van, és ami biztos, hogy nincs ott, hogy örvendezik Dávid az Úr előtt. Az egyértelműen nincs ott.

Jó lenne, de itt nehéz mostani példát találni. Próbáltam gondolkozni, hogy esetleg a mi életünkben vagy az én személyes életemben is hasonló lehetett-e, de énvelem ilyen nem történt még, hogy az Úr haragja lesújtott valakire, aki meghalt, és aztán én átérzem az Úr ítéletét, amiben én is valamit hibáztam. De amit elmondtam a magyarázatban, azért tettem, hogy érezzük, hogy Dávid mindenképpen elveszítette azt a boldog, örvendező, Istenbe vetett bizalomból fakadó érzését, cselekedetét. Egész lényét más hatja át most, mert az Úr haragja lesújtott és az Isten szentségéből most csak a harag van ott Dávid előtt, és ebből helyre kell állnia. Az Úr ellen való vétkeből is hely-

AZ ÚR SZENTSÉGÉBEN ÖRVENDEZŐ DÁVID

---

re kell állni, de abból is, ahogyan az Úrral most kapcsolatban lenne. Mivel nem az Úr szentségének az egésze, a jelenlétének az öröme tölti be, hanem valami más, ebből helyre kell állnia. Tiszteli az Urat, de valami nincs a helyén.

Egy példa eszembe jutott. A sízésnél történt, hogy egy újfajta mozdulatot próbáltam megtanulni, ami miatt eléggé elfáradt a lábam, és ha nem jól csináltam, akkor egyre jobban fáradt az ember lába. És mivel nem ment, ezért én is elkezdtem haragudni magamra is meg az egész helyzetre, miért olyan a hó minősége, miért nem segít az Úr, hogy jobban megtanuljam. Ez nagyon kicsi érzés ahhoz képest, ami itt a történetben van, csak jelzi, hogy úgy mindenre haragszom. És akkor természetesen nem töltött be annak a szépsége, hogy milyen szép a hegy, meg milyen szép a világ, meg milyen drága az Úr, hanem most tele vagyok azzal az érzéssel, hogy nem megy valami, az Úr se segít, és ez így nem jó. Ez csak egy érzés. De ha ez az érzés úrrá lesz a hívó emberen is, akkor nem tud örvendezni az Úrban. Itt újra hadd húzzam alá: lehet, hogy sírok valami miatt őszintén és szívből, és sírva imádkozom Istenhez, de az az Úrban való öröm, az nem kérdés vagy nem hiányzik, az ott van.

Dávid meghallja, hogy az Úr megáldotta Óbéd-Edóm házát, akkor olvasuk, hogy Dávid helyre állt. S tulajdonképpen a történet folytatódik. Ez a szép az egészben, hogy ez csak egy közbeiktatott történés, az a három hónap, mert amit Dávid elkezdett, Óbéd-Edóm házától folytatja. Szomorú, hogy volt egy megakadás, három hónap. Én hálás vagyok az Úrnak, hogy nekem ilyen nem volt, hogy három hónapig nincs örvendezés az Úrban. Az Úr kegyelme olyan hatalmas, hogy nem engedte meg, hogy ilyen hosszú ideig betöltsön valami, ami nem ez. Adja az Úr, hogy egy napig se legyen ilyen vagy egy óráig se legyen. „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete!” Néha lehet, hogy ki kell kapcsolódni, szabadságra menni, hogy lásson az ember szépet és jót, és akkor egy picit könnyebb örvendezni.

Ami Dávid történetében látszik, hogy olyan természetes egyszerűséggel teszi azt, amit előtte is csinált. Kiderül, hogy még jobban odafigyel, még inkább ki akarja mutatni, hogy örvendezik. Betölti az Úr szentsége, jelenléte, tényleg ennek az örömeivel van tele, annak a bizonyosságával, hogy az Úr áldása van rajta, a népen is, ezt az áldást akarja közvetíteni. Hiszen az Úr szentsége nem ítélni akar minket, hanem az ő jelenlétének az örömeiben, áldásában lehetünk. Dávid örvendezése jelzi azt, hogy helyreállt az Úrral való kapcsolata. „Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok!” Dávidnak az örvendezése abban is megmutatkozik, hogy áldja a népet – és újra mondom – pap-királyként. Mint messiási ős, végzi azt, amit majd Jézus fog kiteljesíteni egyszer s mindenkorra.

Ami szomorú a történetben, hogy Mikál, a felesége ebben az áldásban nem részesülhet. Most a házasság hetében ez különösen fájó nekem, de az látszik, hogy Dávid megy haza, hogy a házanépét is megáldja. A felesége nincs a helyén egyáltalán és úgy tűnik, hogy nem is lesz. A vége szomorú a törté-

netnek, hogy Mikál kimarad mindabból, ami a férjére jellemző. Nem véletlenül mondja a szentíró itt, hogy: Mikál, a Saul lánya. Nem azt, hogy: Mikál, a Dávid felesége. Azt mondja: Mikál, a Saul lánya. Úgy viselkedik Mikál, mint az apja, sajnos. De Dávid mint családfő, mint férj, mint édesapa a családját is megy haza áldani. Emlékszünk hogy mondja az 1. Korinthusi levél 7. része: meg van szentelve a hitetlen feleség a férjében, és a hitetlen férj a feleségében. És így a ti gyermekeitek is szentek. Az Úr szentsége áldásán keresztül a hívő örvendező élete áldása által az Úr eszközeként Dávid és a mi életünkben is. Dávid örvendezik és ennek az öröme betölti teljesen, és ez az örvendezés és rajta keresztül az áldás kiárad a népre királyként és kiárad a családjára családfőként.

És az egész azzal zárul, hogy mindezt Dávid az Úr előtti alázat kifejezésekként is tette. Dávid, a király úgy megalázza magát az Úr előtt és annyira egyé válik ebben az örvendezésben az Isten népe közösségével, hogy a felesége megutálja szívéből. Mert Saul lánya, Mikál, ő úgy érezte, hogy a király az, aki uralkodik, az, aki kimagaslik a többi közül, aki még az Istent is másképp kell, hogy tisztelje, nem alázkodhat meg a többiekhez. Ez teljesen istentelen gondolkodás. Dávid alázata – amit ki is mond a feleségének – azt mondja: megaláztam magam az Úr előtt, amikor táncoltam, örvendeztem, mert én tudom, hogy ki az Úr és ki vagyok én. És itt zárul a történeti keret. Örvendezik Dávid, mert tele van a szíve az Úr iránti szeretettel az ő szentsége miatt.

Az Úr előtti alázat az Úr Jézusra is jellemző volt. Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok. És ha emlékszünk, ott a Máté evangéliuma 11. részében olvashattuk is nemrég, hogy Jézus is előtte hálát ad az Atyának, örvendezik az Atyával való beszélgetésben: „hálákat adok Atyám, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek előtt, de a kisdedeknek megjelentetted.” Jézus alázata, engedelmissége az Atya Isten szentsége jelenléte örömeiben. Jézus is engedelmes volt a kereszthalálig. Dávidnak nem kellett meghalni. Az, hogy itt életben maradt, önmagában jelezte, hogy Isten ítélt, de kegyelmes. Jézus meghalt, Isten ítélt és nem volt kegyelmes. És az Úr Jézus is ezt alázatosan végrehajtotta.

Jézus is arról tett bizonyosságot, hogy az Úr előtti örvendezés, az az alázatos, engedelmes, az Isten szentségét ítélő vagy áldó kegyelmes szentségét komolyan vevő hívő ember engedelmissége. Jézus mint egyszülött Fiú tette, mi pedig mint az Isten gyermekei és az Isten gyermekei közössége tehetjük. Az Úr szentsége jelenlétében örvendező élete lehet az alázatos, engedelmes, hívő, szent életnek.

Mivel a helyes istenismeretből fakad a helyes istentisztelet, ezért ez a történet arra buzdít bennünket, hogy ismerjük meg jobban az Urat, egyre jobban az ő szentségét, és töltsön be bennünket annak az öröme, amit ez a történet is sugároz, és Jézus Krisztusban beteljesedett.

Imádkozzunk!

Áldunk azért Istenünk, hogy Jézus Krisztusban kijelentetted magad. És köszönjük, hogy az Istenemberben, a mi Megváltónkban láthatjuk, milyen komoly a te isteni szentséged. Köszönjük, hogy irántunk mégis jelenlétedben, kegyelmedben, áldásodban mutatkozik meg, mert az Úr Jézust ítélte. Áldunk azért, hogy nekünk nem kell a szent ládához menni, vagy Jeruzsálembe, hanem itt vagy. Köszönjük, hogy Szentlelked és igéd által vagy jelen.

És köszönjük, hogy a te jelenléted bennünket is örvendezésre hív most. Bocsásd meg, kérünk, hogyha a keserűség, az élet gondjai, terhei fontosabbak lettek számunkra a te személyednél. Könyörülj rajtunk, kérünk, hogy e bűn-
eset utáni világ sokféle terhe, nyomorúsága ellenére is mi az Úr Jézusra tekintünk „félretéve minden akadályt és megkörményező bűnt”. Ezért hadd tudjunk örvendezni tebenned, valóban örülni az Úrban.

Kérünk téged, hogy tudjunk áldást közvetíteni mi is azok között és azok számára, akikhez bennünket rendelsz. Köszönjük, Urunk, hogy a te szentségedet képviselhetjük a családban, a munkahelyen vagy iskolában.

Urunk, a te kegyelmedet kérjük és áldásodat népünkre a választásokra készülve. Kérünk téged arra, lehessen majd olyan új kormánya népünknek, akik igyekeznek az isteni, bibliai értékeket követni. S hogy akik most kormányoznak, most hoznak még döntéseket, továbbra is alázattal tehessék. Vezesd őket, kérünk, bölcsességeddel.

Imádkozunk, Urunk, azokért, akik megkeseredtek az életben, pedig a ti-
eid és nem tudnak örvendezni talán már hosszú ideje. Add, Urunk, hogy a gyülekezet közösségében hadd tapasztalják meg jelenléted örömét.

Köszönjük, Urunk, hogy szomorúságunkat, a szomorú helyzeteinket is teeléd hozhatjuk most is. Kérünk a betegekért, a gyászolókéért. De add, Urunk, hogy úgy gyászoljanak, betegséget is úgy hordozzák az elég kegyelem erejével, hogy rád figyelnek, benned bíznak, ezért tudnak ők is örülni az Úrban. Hallgasd meg most, kérünk, a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért.

Ámen.